

สาม
คนนี่คือ
รักแรกพบ
2 ครั้ง

สามทหนึ่งสองทหนึ่ง เขียน
ซางกุ่สิง (苍顾行) ภาพ

คำนำ

แม้ว่าการเข้ามาของเทคโนโลยีจะมีข้อดีต่างๆ มากมาย แต่ภายใต้ข้อดีทั้งหลายเหล่านั้นก็ยังมีสิ่งที่ซับซ้อนยากจะอธิบายแถมเร้นอยู่ ดูอย่างชีวิตคู่ที่เริ่มต้นขึ้นจากแอปพลิเคชัน Cupid ที่ลิขิตให้คนสองคนที่ดูจากเส้นทางชีวิตแล้ว อย่งไรก็ไม่น่าจะมาบรรจบพบพานจนได้มาใช้ชีวิตร่วมกัน

จากเรื่องราวความรักที่สร้างสรรค์แต่งเติมขึ้นมา ในที่สุดก็ก่อเกิดเป็นความรักที่นำไปให้กลายเป็นคู่จริง แต่ขึ้นชื่อว่าชีวิต มีวาระอันสมหวังก็ย่อมมีอุปสรรคเป็นธรรมดา หากแต่การเผชิญหน้ากับอุปสรรคในครั้งนี้ทั้ง 'ปัญญ์' และ 'ศิริณ' ต่างก็ไม่ต้องโดดเดี่ยวอีกต่อไป

พวกเขาทั้งสองคนต้องเผชิญกับเรื่องราวสุดอันตรายจากเหตุการณ์อาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนเรื่องราวอันน่าเหลือเชื่อเอาไว้ แล้วทั้งสองจะผ่านเหตุการณ์ในครั้งนี้ไปได้หรือไม่ และใครคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ไปร่วมเอาใจช่วยคูรักข่าวใหม่ปลามันทั้งสองคนในหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทที่ 34

คำว่า 'สามี' พุดกันคล้องปาก

ความเจี๊ยบแทรกซึมอยู่ในอนุภาคของอากาศ ก่อนที่ใครสักคนจะได้
เอื้อนเอ่ย เสียงฝีเท้าก็ดังแว่วเข้ามาในห้อง

ปัญญาหายใจเบาลงทั้งยังเขิบตัวเข้าไปใกล้ศิริณโดยไม่รู้ตัว รวากับว่า
ถ้าแนบชิดกันกว่านี้จะสามารถหลบซ่อนได้มากขึ้น คำถามที่พุดออกไปเมื่อครู่
ถูกลืมไปอย่างรวดเร็ว เขาเหลือบมองประตู เจียหูฟังเสียงฝีเท้าที่ย่ำผ่านเลยไป
ปัญญาเลื่อนสายตากลับมามองคนตรงหน้า ก่อนจะพบว่าดวงตาที่เหมือน
ลูกแก้วแสนสวยอยู่ใกล้เสียจนสามารถนับเส้นขนตาของอีกฝ่ายได้

เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีเพียงศิริณคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยินในสิ่งที่เขากำลังจะ
พุดต่อไปนี้ ปัญญาจึงถือวิสาสะขบลงบนไหล่ของศิริณ

"พี่รู้ใช่ไหมว่าเหนือฟ้าเคยมีข่าวเรื่องรสนิยมที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง
เมื่อหลายปีก่อน"

ศิริณพยักหน้า ข้างลำคอสัมผัสได้ถึงปลายเส้นผมนุ่มนิ่มที่กำลังคลอเคลีย
เรื่องนี้ชวนส่งข้อมูลให้เขาอ่านแล้ว

ปัญญากระดเสียงให้เบาลงกว่าเดิม "รูปพวกนั้นของเหนือฟ้า 'เธอ' ในบ้าน
ตรวจสอบแล้วว่าสร้างจากเอไอ"

'เธอ' ในบ้านของปัญญาหมายถึงบุษบา

ปัญญาพุดต่อ "ก่อนพี่จะมา ผมอ้างว่าอยากคุยเรื่องงานของแอฟฯ
Cupid กับเขา ผมถามเขาว่ารูปพวกนั้นเขาเป็นคนทำหรือกำลังถูกใครบางคน

แบล็กเมล์"

เมื่อปัญญาแน่ใจว่าคนที่เดินผ่านห้องเก็บหุ่นยนต์เดินจากไปไกลแล้วจึงใช้มือยันผนังด้านหลังศิริณ ก่อนจะดึงตัวขึ้นมามองหน้าอีกฝ่ายเต็มสองตา

"พี่เข้าใจใช่ไหมว่าผมหมายความว่าอะไร"

"อืม"

ปัญญาพยักหน้าอย่างพอใจก่อนเอี้ยวตัวไปจะเลื่อนประตูเปิดออก แต่ศิริณกลับคว้าข้อมือของเขาไว้

"ไปไหน"

ปัญญาหันมามองด้วยสีหน้างงวยเล็กน้อย "กลับบ้านไง"

แม้ใบหน้าของศิริณจะเรียบเฉย แต่ดวงตากลับคมกริบ "กลับด้วยกัน"

ปัญญาผงกศีรษะ "ได้ เดี่ยวผมรออยู่แถวนี้"

"แถวไหน"

"อยู่ในฉบับนี้แหละ หาโต๊ะนั่งรอสักโต๊ะ"

หัวคิวของศิริณกดลงเล็กน้อย "จะสูบบุหรี่อีกไหม"

ปัญญากะพริบตาปริบๆ ก่อนจะหลุดยิ้มขบขัน "ไม่สูบ ถ้าสูบจะมาขอพี่นะ"

เมื่อได้ยินแบบนี้ หัวคิวของศิริณถึงค่อยๆ คลายลง

พวกเขาเดินออกมาจากห้องเก็บหุ่นยนต์ โชคดีที่คราวนี้นั้นทางเดินไม่มีใครเดินผ่าน ปัญญาหมุนตัวเดินไปตามทางที่ตรงไปยังส่วนของสถานบันเทิง แต่ศิริณกลับเดินตามมาด้วย เมื่อพวกเขาเข้ามาในส่วนหนึ่งของสถานบันเทิง ศิริณก็เรียกพนักงานที่กำลังจะเดินผ่านมาสอบถาม

"ต้องจ่ายเท่าไรถึงจะเข้าไปนั่งโซนวีไอพีได้"

พนักงานรีบตอบด้วยท่าทีกระตือรือร้น "วันนี้โซนนั้นถูกลูกค้าเหมาไปหมดแล้วครับ"

"ไปถามเขาว่าถ้าผมจะออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด แลกกับให้คนของผมหนึ่งคนเข้าไปนั่งในโซนวีไอพีได้ไหม"

หลังจากที่ได้ยินประโยคนี้ปัญญาก็พูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

คำว่า 'คนของผม' ทำให้รสชาติขามะนาวที่ไม่ได้เรื่องของที่นี่หวานอร่อย ยิ่งกว่าขามะนาวที่พินท์ซงหลายเท่า

ปัญญ์นั่งดูขามะนาวอยู่บนโซฟาในโซนวีไอพีซึ่งอยู่ห่างจากกลุ่มของเหนือฟ้ามากที่สุดอย่างใจลอย เขารู้สึกตัวอีกทีตอนที่ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของใครบางคน ปัญญ์ซันตาขึ้นมา มองเห็นฉานเดินเข้ามาและกำลังจะหลุดตัวลงนั่งข้างๆ เขาจึงขึ้นไปที่โซฟาด้านข้าง

"นั่งตรงนั้น"

แม้ดวงตาของฉานจะพรวรระยับราวกับงูที่พร้อมจะฉกเหยื่อ แต่เขาก็ขยับไปนั่งตามที่ปัญญ์บอกอย่างว่าง่าย ฉานทำราวกับว่าเหตุการณ์ที่ระบียงไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เขารู้ดีว่าอะไรควรหรือไม่ควรถาม ชายหนุ่มหลุดยิ้มซ้ำอีกครั้ง

"ตอนพนักงานมาบอกฉันว่ามีลูกค้าใจป้ำคนหนึ่งต้องการจะเหมาโซนวีไอพีนี้ให้ได้ ฉันก็ได้แต่นึกในใจว่าไอ้เนี่ยมันสมองกลบแน่ๆ แต่พอรู้ว่าเป็นใคร..." สายตาของฉานจับจ้องมาที่ปัญญ์อย่างไม่คิดปิดบัง "ฉันก็คิดว่าถ้าเป็นตัวองก็คงทำแบบนี้เหมือนกัน"

ปัญญ์ไม่ได้สนใจอีกฝ่าย เขาแสดงออกรวากับว่านี่เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วที่เขาจะต้องได้รับการดูแลแบบนี้

"ดูเธอก็เป็นเด็กดีขึ้นนะ ปกติเคยรอใครที่ไหนล่ะ"

ปัญญ์ดูขามะนาวอีกอึก ก่อนจะหันมาคุยกับฉานด้วยรอยยิ้มยียวน "ใครที่คุณพูดคือคนอื่น ไม่ใช่สามีของผมนี้ครับ"

ศิรินเดินกลับเข้าไปหาชวินในห้องส่วนตัว

"คุณช่วยให้ความร่วมมือกับผมหน่อยได้ไหม นี่มันเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของคุณนะ" ชวินยังคงเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายอย่างใจเย็น "ผมอยาการู้ว่าช่วงที่คุณหายไปจากวงการบันเทิงหลังมีข่าวเรื่องรสนิยมการแต่งตัวของคุณ คุณไปทำอะไรมาบ้าง..."

"หุบปาก! ปล่อยผมไปเดี๋ยวนี้! รู้ไหมว่าผมเป็นใคร!" เหนือฟ้าตะคอก

พลางออกแรงดึงข้อมือข้างซ้ายที่ใส่กุญแจมือคล้องไว้กับเสาตรงหัวเตียง

ก่อนที่ศิริณจะออกไปจากห้อง เหนือฟ้ายังนั่งอยู่ที่โซฟา คาดว่าตอนที่เขาไม่อยู่สองคนนี้น่าจะมีเรื่องกัน เหนือฟ้าเลยถูกขวินลากมาใส่กุญแจมือกับเสาหัวเตียงซึ่งอยู่ห่างไกลกับประตูห้องแบบนี้

ศิริณเดินมาหยุดยืนข้างขวินก่อนจะเปิดปากพูดอย่างหาได้ยาก "ที่คุณไม่พอใจทุกครั้งที่คุณพูดถึงเรื่องรสนิยมการแต่งตัวของคุณในอดีต เพราะรูปพวกนั้นไม่ใช่ตัวคุณใช่ไหม"

ขวินชะงัก ความสงสัยบางอย่างที่ติดอยู่ในใจคล้ายกระจางขึ้นมา

เหนือฟ้าเองก็หยุดไถยวายเป็นเช่นกัน สีหน้าของเขาพลันบิดเบี้ยว "ผู้ชายคนนั้นเขาบอกคุณหรือ" ผู้ชายคนนั้นที่เหนือฟ้าพูดถึงคือปัญญา

ศิริณส่ายหน้า "สามีผมเขาแค่อยากติดต่อเรื่องงานกับคุณ" ประโยคนี้ศิริณตั้งใจพูดให้ขวินฟัง เขาพูดต่อ "ผมเดาเอา ก่อนหน้านี้ที่คุณบอกว่าอยากคุยกับสามีผมแค่คนเดียว คุณขวินก็พูดถึงเรื่องนี้"

ตอนที่ศิริณนั่งอยู่กับปัญญาที่ปลายเตียง เขาแบ่งสมาธิมาฟังสิ่งที่ขวินพูดกับคนคนนี้ด้วย

ขวินลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มโยนหินถามทาง

"คุณกำลังถูกใครแบล็กเมล์อยู่ใช่ไหม" น้ำเสียงของขวินที่ถามออกไปเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจจนใบหน้าของเหนือฟ้าซีดเผือด เขาหยุดนิ่งคล้ายกับว่าถูกสาปให้กลายเป็นหินไปชั่วขณะ

ขวินเห็นท่าทางของอีกฝ่ายก็รีบตีเหล็กตอนร้อนทันที "ผมช่วยคุณได้นะ"

"โกหก!" เหนือฟ้าเหมือนได้สติขึ้นมา เขาถลึงตาพลาจตวาดเสียงดัง "ไม่มีใครช่วยผมได้! ไม่มีสักคน!"

ขวินพูดอย่างหนักแน่น "ผมช่วยคุณได้จริงๆ ผมเป็นเจ้าของหน้าที่ของหน่วยงานพิเศษที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นมา" เขาสบตากับเหนือฟ้า "หรือคุณจะไปพึ่งศาลาลบเลือนความเกลียดชังอีกล่ะ"

รูม่านตาของเหนือฟ้าขยายกว้างทันที สองมือกำเข้าหากันก่อนจะปิดปากเงียบ

ชวินขับตัวเข้าไปใกล้เตียง "วันนี้คุณยืนสูบบุหรี่ที่ระเบียงหน้าต่างเฉย ทั้งที่เพิ่งผ่านเหตุการณ์เฉียดตายมา ถ้าเป็นคนปกติคงกลัวประตูล้วนหน้าต่าง ไปอีกนาน" เขาโน้มตัวไปหาเหนือฟ้า "เหตุการณ์ที่คอนเสิร์ตการกุศล คุณเป็นคนจัดจากขึ้นมาใช่ไหม คุณไม่คิดบ้างหรือว่าถ้าใครหนีต้อวูล้านั้น พลัดเป้าขึ้นมาคุณจะเป็นยังไง คนที่อยู่บนเวทีกับคุณจะเป็นยังไง แฟนคลับ ของคุณจะเสียใจแค่ไหน"

"แฟนคลับ!?" เหนือฟ้าถามเสียงสูง รอยยิ้มเย้ยหยันพลันปรากฏบน ใบหน้า "พวกคนที่พอดราวด์โอดอลไม่เป็นไปตามที่ตัวเองคาดหวังก็ก่นด่าเหมือน พวกเราไปทำเรื่องเลวทรามมาตั้งแต่ชาติก่อนนะหรือแฟนคลับ! คนพวกนี้ เห็นผมเป็นวัตถุสนองจินตนาการ สนองความต้องการของตัวเองเท่านั้นแหละ! ลีเก้! แล้วพวกเขาไม่สนหรอกว่าผมจะรู้สึกยังไง! แบบไหน!"

ประโยคนี้ของเหนือฟ้าเหมือนกรีดร้องออกมาจากเบ้องลึกของหัวใจ ดวงตาของเขาแดงก่ำ มือข้างที่ไม่ได้ถูกพันธนาการเริ่มดิ้นทั้งของตัวเอง

ไม่เหลือเค้าเทพบุตรแม้แต่รอย

ชวินเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมเหนือฟ้าถึงไปปรากฏตัวที่ศาลาปลดเปลื้อง ความเกลียดชัง

"แฟนคลับของคุณทำรูปพวกนั้นขึ้นมาหรือเปล่า" ชวินถาม

เหนือฟานิ่งไปเล็กน้อยก่อนที่จะหยดน้ำตาจะไหลอาบแก้ม ริมฝีปาก ซีดเผือดเข้มแน่นเพื่อไม่ให้มีเสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมา

เหนือฟานึกว่าหลังจากผ่านเหตุการณ์ที่คอนเสิร์ตการกุศลมา จะทำให้ เขาได้มีเวลาอยู่กับตัวเองเพื่อหาทางออกให้กับปัญหาที่กำลังเผชิญ

แต่เหนือฟ้าคิดผิด

เขาได้มีเวลาอยู่กับตัวเองตอนพักฟื้นที่โรงพยาบาลเท่านั้น หลังออกมา จากโรงพยาบาลเขาก็ถูกสั่งให้เก็บตัวอยู่แต่ในคอนโด ที่บ้านพากันหอบเสื้อผ้า มานอนเฝ้าเพราะกลัวจะมีใครมาทำร้ายเขาอีก หากมองเผินๆ ดูเหมือนเป็น ความรักและความใส่ใจที่คนในครอบครัวมีให้กัน แต่เหนือฟ้ารู้ดีว่าไม่ใช่

ถ้าเขาเป็นอะไรขึ้นมาใครจะคอยส่งเงินให้คนพวกนี้

นอกจากคนที่บ้านจะตามติดเขาเป็นเงาตามตัวแล้ว ใครบางคนที่เขาเกลียดสุดจิตสุดใจก็จับตามองเขาทุกฝีก้าว เขาวางแผนกับเพื่อนที่พอจะไว้ใจได้อยู่นาน จนวันนี้สามารถหลบหนีออกมาจากสายตาคนพวกนั้นได้

"ไม่ใช่..." เนื้อือฟ้าปฏิเสธด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "แต่เพราะ..." ก่อนสะอื้นก่อนใหญ่จุกอยู่ที่ลำคอ เขายกมือขึ้นมาปิดหน้าตัวเอง ไหล่กว้างสั่นสะท้าน คล้ายพยายามสงบสติอารมณ์ที่ปั่นป่วนอยู่ในอก

ชวินพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ผมช่วยคุณได้จริงๆ ผมไม่เหมือนกับทุกคนที่คุณเคยเจอ รูปในอดีตพวกนั้นคนในหน่วยงานพิเศษสามารถตรวจสอบได้ว่าไม่ใช่คุณจริงๆ"

ประโยคนี้อคล้ายกับไปปลดล็อกอะไรบางอย่างในหัวใจของเนื้อือฟ้า เขาลดมือลงก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองชวินซ้ำๆ คราบน้ำตาอาบแก้ม

"ผมไม่เคยรังเกียจรสนิยมของใคร แต่รูปในอดีตพวกนั้นนะไม่ใช่ผมจริงๆ ตอนนั้นผมพยายามเอารูปไปให้โปรแกรมเมอร์เก่งๆ พิสูจน์ว่ามีใครบางคนติดต่อรูปพวกนี้ แต่พวกเขากลับยืนยันว่าเป็นรูปจริง ทั้งที่ผมไม่เคยเห็นชุดพวกนี้มาก่อน ไม่เคยใส่มันเลยสักครั้ง" เสียงของเนื้อือฟ้าแหบแห้ง "มีใครบางคนใช้รูปพวกนี้มาข่มขู่ผม เขาอยากให้ผมย้ายไปอยู่ในสังกัดของเขาแต่ผมปฏิเสธ ผมไม่ได้เข้าวงการบันเทิงเพื่อมาเป็นนายบำเรอของใคร เขาเลยเริ่มแสดงอำนาจโดยใช้รูปนี้มาข่มขู่ว่าจะปล่อยลงบนอินเทอร์เน็ต ตอนนั้นผมเชื่อใจแฟนคลับมาก คิดว่าต่อให้ผมมีรสนิยมแบบนี้จริงๆ แฟนคลับก็ยังพร้อมที่จะรักและสนับสนุนในสิ่งที่ผมเป็น"

เนื้อือฟ้าสูดลมหายใจเข้าลึกๆ "พอรูปถูกปล่อยลงบนอินเทอร์เน็ต แฟนคลับก็แบ่งออกเป็นสองฝ่าย มีทั้งคนที่ผิดหวังกับคนที่เข้าใจผม แต่คนที่ผิดหวังในตัวผมมีมากกว่า นักข่าวก็พากันเขียนข่าวเรื่องนี้อย่างสนุกสนาน ถึงผมจะออกมายืนยันว่าชอบผู้หญิง แต่ก็ได้รับข้อความด่าทอจนผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่ของผมอีกต่อไป ตอนที่ผมคิดว่าจะยอมแพ้และวางมือจากการบันเทิง..." สายตาของเนื้อือฟ้าเต็มไปด้วยความปวดร้าวอย่างถึงที่สุด " 'เขา' ก็ส่งวิดีโอมาให้ผมดูหลายไฟล์ มันเป็นวิดีโอที่มีคนหน้าเหมือนผมกำลังมีอะไรกับ

ทั้งผู้ชายและผู้หญิงบนเตียง"

สิ่งที่เหนือฟ้ากำลังพูดอยู่นี้คือวิดีโอปลอมที่มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ดีพเฟก (Deep fake) เป็นการนำเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์สร้างสื่ออย่างวิดีโอ ภาพถ่ายหรือเสียงขึ้นมาเพื่อปลอมแปลงเป็นบุคคลนั้นๆ ได้อย่างแนบเนียน

มีอยู่ช่วงหนึ่งบนโลกอินเทอร์เน็ตเต็มไปด้วยคลิปวิดีโอที่ปลอมแปลงเป็นใบหน้าของคนมีชื่อเสียงจำนวนมาก รัฐบาลใช้เวลากวาดล้างคลิปพวกนี้อยู่พักใหญ่ ก่อนจะออกกฎหมายบังคับให้เว็บไซต์และแอปพลิเคชันติดตั้งโปรแกรมป้องกันวิดีโอปลอม

"คุณได้เอาคลิปไปให้ใครตรวจสอบหรือเปล่า"

เหนือฟ้าส่ายหน้า "ในคลิปมัน...แย่มาก" สีหน้าของเขาย่ำแย่ถึงขีดสุด "ขนาดรูปภาพพวกนั้นโปรแกรมเมอร์ยังยืนยันกับผมว่าเป็นของจริง แล้วนับประสาอะไรกับวิดีโอ..." เหนือฟ้าคลี่ม้วน "ผมรู้สึกมืดแปดด้าน ที่บ้านก็แรงจะใช้เงินอยู่ทุกวัน สุดท้ายผมก็เลย..." เหนือฟ้ากลืนก้อนสั่นลงไปในคอ เขาหลับตาลงช้าๆ "ยอม"

คำคำนี้เหมือนใบไม้สีเขียวสดสวยที่ร่วงๆ ก็ถูกใครบางคนเด็ดให้ร่วงหล่นลงบนพื้น

ชวินอดไม่ได้ที่จะแสดงความเห็นใจอีกฝ่าย ภายใต้รอยยิ้มสดใสที่มอบความสุขให้กับแฟนคลับ คนคนนี้ก็กำลังกลักรั้งความขมขื่นเอาไว้อย่างหน้าขึ้นอกตรม

แววตาของเหนือฟ้าเต็มไปด้วยความรู้สึกสมเพชตัวเอง "ผมรู้ว่าตอนนี้ผมดังมาก ใครๆ ก็วิ่งเข้ามาเสนองานให้ผม อยากทำงานกับผม แต่ทุกวันนี้ผมสงสัยตัวเองมาตลอดว่าที่มียวันนี้ได้ไม่ใช่เพราะความสามารถของตัวเอง แต่เป็นเพราะผมยอมเขา ทุกวันผมตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกทรมาน ผมถามตัวเองซ้ำๆ ว่าที่กำลังทำอยู่คือสิ่งที่ต้องการจริงๆ เหรอ ตอนที่ผมรู้สึกหาทางออกไม่เจอก็บังเอิญเจอเว็บไซต์ศาลาปลดเปลื้องความเกลียดชัง"

คำพูดที่ปรากฏบนเว็บไซต์ดึงดูดเขามาก

"คุณคุยอะไรกับนางฟ้าที่นั่น" ชวินถาม

"ผมเล่าทุกอย่างที่อยู่ในใจให้เธอฟัง ผมบอกเธอว่าอยากพัก อยากอยู่คนเดียว แต่ถ้าทำแบบนั้นก็จะไม่มีงาน ไม่มีเงินส่งให้ที่บ้าน เธอเลยเสนอตัวว่าจะช่วย หลังจากถูกยิงที่คอนเสิร์ตผมก็ได้พักงานและได้เงินชดเชยจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่เธอรับปากไว้"

"แลกเปลี่ยนกับอะไร"

เหนือฟ้าสายหน้า "เธอไม่ได้เรียกร้องอะไรจากผมเลย เธอเหมือนนางฟ้ามากจริงๆ"

เหมือนซาตานนะสิไม่ว่า!

ชวนอดทนด้านใจไม่ได้ เขาถามเหนือฟ้าต่อ "คุณติดเธอด้วยวิธีไหน"

"เธอให้สมาร์ตโฟนมาเครื่องหนึ่ง ก่อนถึงวันแสดงคอนเสิร์ตการกุศล เธอให้ผมทำลายทิ้งไปแล้ว"

"แล้ว 'เขา' ที่คุณพูดถึงตลอดคือใคร"

เหนือฟ้านั่งหลังตรง เม็ดเหงื่อผุดซึมขึ้นมาบนหน้าผากและปลายจมูก เขากัดฟันก่อนจะค่อยๆ พูดย่อใครคนหนึ่งออกมา

"ผมรู้จักเขา" ปัญญ์พูดกับศิริณในระหว่างที่พวกเขากำลังนั่งรถเพื่อเดินทางกลับบ้าน "เคยเจอกันในงานเลี้ยงของปู่" ชายหนุ่มหรีดตาลง ดวงตาสีอำพันเป็นประกาย "เสียดาบที่เรื่องของเหนือฟ้าเกิดขึ้นก่อนที่พวกผมจะทำแอปฯ Circle ไม่อย่างนั้นล่ะก็ งานนี้สนุกแน่"

ศิริณจ้องมองใบหน้าด้านข้างของปัญญ์จนกระทั่งปัญญ์เลื่อนสายตามามองเขา "ส่วนเรื่องรูปกับวิดีโอปลอม ผมพอจะเดาได้ว่าใครเป็นคนทำ คนที่สามารถผลิตของพวกนี้ออกมาจนแม้แต่โปรแกรมยังตรวจจับไม่ได้ในไทยมีไม่กี่คน" มุมปากของปัญญ์ยกยิ้มก่อนจะเอียงหน้าพลางขยิบตาข้างหนึ่ง "หนึ่งในนั้นก็คือพวกผม"

ศิริณเบือนหน้าหนีไปอีกทาง เขารู้สึกเหมือนโดนคิ่วปิดยิงศรใส่หัวใจจู่ๆ ศิริณก็เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย "ทำไมถึงดัดสาย"

"หืม?" ปัญญ์เลิกคิ้วอย่างงุนงง ก่อนจะโบกมือในอากาศเรียกหน้าต่าง

แสดงผลของหน้าจอมาร์ทโฟนขึ้นมาตรงหน้า ทันทีที่ปัญญาเล็กโหมดห้ามรบกวน ข้อความและสายโทรศัพท์ที่ไม่ได้รับก็ปรากฏขึ้นมา

แน่นอนว่ามีศิริณรวมอยู่ในนั้นด้วย

"ผมเปิดโหมดห้ามรบกวนไว้ มีสองคนที่จะติดต่อผมได้ตอนเปิดโหมดนี้ คือชลนทีกับปริน" ปัญัณหันมามองศิริณ "แต่พี่มีคอนแทกเลนส์ผมนี้ วันนี้ได้ใช้หรือเปล่าล่ะครับ"

"อืม"

ปัญัณยกคิ้วหิ้วตา "พี่อยากให้ผมเพิ่มชื่อพี่เข้าไปในรายชื่อพิเศษด้วยหรือเปล่า"

ศิริณเงยบ

ปัญัณอมยิ้ม คิดอยากจะพูดเข้าหาอีกสักหน่อย แต่เมื่อเปิดเข้าไปในหน้าต่างเขตของศิริณ เขาก็เห็นข้อความที่อีกฝ่ายส่งมาให้เมื่อหลายชั่วโมงก่อน

ศิริณ : กลับดีก

ศิริณ : แต่จะไปกินข้าวบ้าน

ศิริณ : ทำงาน

ศิริณ : ไม่ได้ไปไหนกับใคร

ปัญัณนิ่งอึ้ง...หัวใจค่อยๆ บีบรัดจนเจ็บ อีกทั้งปลายนิ้วยังร้อนผ่าวจนปัญัณต้องอนิ้วเข้ามา ก่อนจะยื่นออกไปใหม่อีกครั้ง นิ้วเรียววาดวงอยู่ในอากาศเพื่อเพิ่มชื่อของศิริณเข้าไปในรายชื่อพิเศษ

"อยาก" ศิริณที่เงยไปนานพูดขึ้นในที่สุด "ได้ไหม"

ปัญัณรีบโบกมือปิดหน้าจอทันที เขาเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างตอกวางอยู่บนที่วางแขน จากนั้นก็ยกมือขึ้นมาปิดปากก่อนจะพูดตอบกลับไปแล้วเสียงเบา

"เพิ่มแล้ว"

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ตกอยู่ในความเงียบ

"พีครับ" ปัญญ์เรียกอีกฝ่ายโดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าน้ำเสียงในเวลานี้ออดอ้อน
เพียงใด "กินข้าวหรือยัง"

ศิริณเงียบไปอีดีใจหนึ่งก่อนตอบว่า "ยัง"

"ผมก็...ยัง" ปัญญ์อมยิ้ม "เรากลับไปกินข้าวที่บ้านกันไหม"

"อืม"

บนหน้าต่างรถยนต์ฝั่งที่ปัญญ์นั่งปรากฏจันทร์เสี้ยวสามดวง หนึ่งคือบน
ท้องฟ้า สองและสามคือเงสะท้อนของดวงตาคู่งามสีอำพัน

บทที่ 35

ของหนูปัญญาคนเดียว

พินทุ์ดับฝันภาพจินตนาการในการเข้าครัวทำอาหารกับศิริณของปัญญา ด้วยข้าวอบซีโครงหมูพริกไทยดำร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมจุก ซึ่งถูกยกขึ้นโต๊ะทันทีที่พวกเขากลับถึงบ้าน นิลบินมาเกาะไหล่ปัญญา ก่อนจะยื่นแก้มไปคลอเคลียแก้มของอีกฝ่าย

'ปะป้า ยินดีต้อนรับกลับบ้าน!'

ปัญญาเลิกคิ้วพลางหันไปมอง

"เหมือนหนูนิลจะตัวใหญ่ขึ้นหรือเปล่า"

นิลพยักหน้าหงิกหงัก

'ใช่! นิลจะแข็งแรงเหมือนปะป้าศิริณแล้ว!'

ปัญญาอุ้มนิลมาตรงหน้า "ไหน ขอปะป้าดูเลเวลหน่อย"

เจ้าแมวน้อยทำหน้าที่ตามั่นอกมั่นใจกับความแข็งแรงของตัวเอง

ศิริณนั่งมองปัญญากับนิลเงียบๆ โดยไม่ได้สนใจข้าวอบซีโครงหมูพริกไทยดำเลยแม้แต่หน่อย

เขาชอบ...กลับมากินข้าวที่บ้าน

ชอบฟังเสียงปัญญาคุยกับนิล บางครั้งก็เผลอจินตนาการว่าถ้ามีปลาการ์ปเพิ่มขึ้นมาจะเป็นอย่างไร ตรงมุมหนึ่งในหัวใจแอบวาดฝันอนาคตที่ไม่เคยนึกถึงมาก่อนอย่างที่ไม่เคยเป็น

หน้าต่างแสดงเลเวลของนิลปรากฏขึ้นมาตรงหน้าปัญญา

'นิล Lv.3

ความใฝ่ฝัน : แข็งแกร่งแบบปะป๊าศิริณ

หล่อ เท่ ดูดี มีสง่างาม เฉิดฉายแบบปะป๊าปัญญา'

ปัญญาหยุดยั้งขา เขาหันตัวนิลไปให้ศิริณที่นั่งอยู่ข้างๆ ดู "คุณดูความใฝ่ฝันของเจ้าลูกคนนี่สิ"

นิลรีบทำหน้าขึงขังทันที

'ปะป๊าปัญญามีปัญหาเหรอ!'

ปัญญาวางตัวนิลลงข้างๆ จานข้าวอบชีโครงหมูพริกไทยดำ "ใครจะไปกล้ามีปัญหาเกี่ยวกับลูกของปะป๊าศิริณ"

นิลเช็ดหน้าขึ้น ก่อนจะเดินอ้อมจานข้าวแล้วกางปีกบินไปเกาะบนศีรษะของศิริณ

'ปะป๊าจัดการปะป๊าปัญญาหรือยัง ไปไหนไม่บอก ไม่ยอมกลับบ้าน! ทั้งลูกทั้งผัว!'

ปัญญาถึงกับพ่นข้าวที่เพิ่งเอาเข้าปากออกมา ศิริณหยิบทิชชูให้อีกฝ่าย ปัญญาซึ้นตาตุ๋ๆ ขึ้นมองนิล เขากำลังจะพูด แต่ศิริณพูดขึ้นมาก่อนพอดี

"พูดดีๆ"

นิลเอียงหน้างเล็กน้อย ก่อนจะส่งกล่องข้อความใหม่ขึ้นมา

'ทั้งหนูสนิทกับหนูรัตนได้ยังไง หนูสนิทไม่ใช่ลูกปะป๊าป๊อญหรือ หนูรัตนไม่ใช่
ผัวปะ...'

"สามีคะคุณหนูสนิท" เสียงของเจ้าชวดดังแทรกออกมาจากลำโพงที่ติดตั้ง
อยู่ในบ้านอย่างอุดรจนทนไม่ไหว

ป๊อญเห็นเตี๋ยปากก่อนจะสั่งเจ้าชวดเสียงเข้ม "จำกัดการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต
ของเด็กคนนี่ที ขอคำพูดที่สร้างสรรค์หน่อย"

"ได้คะคุณป๊อญ" เจ้าชวดรับคำอย่างหนักแน่นด้วยน้ำเสียงประหนึ่ง
ผู้รับใช้คนสนิท

นิลในวัยกำลังโตไม่เข้าใจเลยสักนิด มันแยกเขี้ยวแสดงท่าทางไม่ยินยอม

'สองคำนี้ต่างกันยังไง ในเมื่อก็หมายถึงปะป๊าศิริณเหมือนกัน'

"สามี" ศิรณพูดคำเดียว นิลก็ยึดตัวด้วยท่าทางจริงจัง หลังจากนั้นมันก็
สรรหาประโยคที่มีคำว่าสามีมาพูดไม่หยุด คล้ายกับต้องการแสดงให้คุณพ่อ
ทั้งสองเห็นว่าหนูสนิทฉลาดปรีดปรีดมากแค่ไหน

'ปะป๊าป๊อญหนีไปเที่ยว ทั้งลูกทั้งสามี!'

'นิลจะต้องแข็งแกร่งแบบสามีของปะป๊าป๊อญ!'

'ปะป๊าป๊อญสามีเป็นห่วงมากเลย ปะป๊าป๊อญอย่าทำแบบนี้อีกนะ สามี
เสียใจรู้ไหม'

'ปะป๊าป๊อญไม่บ่อนข้าวสามีหรือ'

ป๊อญกุมหน้าผาก "คุณจัดการลูกที่ได้ไหม"

นิลเตรียมจะเถียง แต่ศิริณกลับพูดเสียงเย็น

"นิล ไปนอน"

นิลได้ยินดังนั้นก็เก็บปากเก็บคำแล้วรีบบินมาจับแก้มคุณพ่อทั้งสองคน

ก่อนจะยอมไปนอนอย่างเด็กดี

บัญญัติคิดว่าเขารอดพ้นจากการถูกศรัทธาซะแล้ว แต่ใครจะไปคิดว่าหัวหน้าทีม A จากหน่วยงานพิเศษกลับวางแผนไว้อย่างแยบยล ศรัทธาศัยช่วงเวลาที่ยี่สิบเก้าปีกำลังผ่อนคลาหลังอาบน้ำบำรุงผิวเสร็จเรียกเขาเสียงนุ่มว่า

"น้องบัญญัติ"

'น้องบัญญัติ' ที่กำลังจะเดินถึงเตียงอยู่รอมร่อถึงกับสะดุ้งขาตัวเอง ถ้าไม่ได้ศรัทธาที่ยืนอยู่ใกล้ๆ คว่าตัวเขาไว้ มีหวังได้หน้าทิ่มกับเตียงแน่

แผ่นหลังของบัญญัติถูกวางลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล แต่ศรัทธากลับไม่ได้ถอยตัวออกห่าง เขาใช้สองแขนคร่อมบัญญัติไว้ได้ร่าง

บัญญัติรู้สึกหุ้อตาลาย เขาพยายามคิดปลอบใจตัวเองว่าเมื่อครู่อาจจะหุ้ผาด

"น้องบัญญัติ" ศรัทธาเอ่ยเรียกบัญญัติอีกครั้งราวกับล้วงรู้ความคิดในใจของเขา

บัญญัติเบิกตากว้าง แนใจแล้วว่าตัวเองไม่ได้หุ้ผาด

"ต้องทำยังไงน้องบัญญัติถึงจะยอมบอกเวลาไปทำเรื่องเสี่ยงอันตราย"

ศรัทธาถาม

แต่บัญญัติกลับถามคำถามกลับไปด้วยความสับสนมึนงง "ทำไมจู่ๆ มาเรียกน้อง..."

ศรัทธายังคงถามประโยคเดิม "ถ้าจะไปทำอะไรเสี่ยงอันตรายบอกกันก่อนได้ไหม"

"ทำไมจู่ๆ มาเรียกกันแบบนี้" บัญญัติเองก็ไม่ยอมเหมือนกัน

"อยากเรียก" น้ำเสียงของศรัทธาจริงจังมาก "ได้ไหม"

บัญญัติรู้สึกว่แขนขาพลันไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาเสียตื้อๆ ร่างกายคล้ายน้ำแข็งใสที่ถูกเอาไปวางไว้กลางแดด

"น้องบัญญัติ" น้ำเสียงของศรัทธาอ่อนโยนลงกว่าเมื่อครู่จนคนฟังรู้สึกเหมือนมีปลายยอดหน้าอ่อนนุ่มคลอเคลียที่ใบหู "บอกกันได้ไหม"

ปัญญะหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้าแรงๆ คล้ายกับว่าเขาได้รวบรวมพลังทั้งหมดที่มีมาใช้ไปกับการส่ายหน้าเรียบร้อยแล้ว หลังจากปัญญะส่ายหน้าเขาก็พบว่าดวงตาสีดำคู่สวยทอประกายอ่อนจางให้ความรู้สึกแว่ววน

เหมือนแมงตัวน้อยที่ถูกทิ้งไว้อย่างโดดเดี่ยว เส้นผมสีดำที่ดูนุ่มฟูมากกว่าปกติเพราะเพิ่งผ่านการสระไตรยিংทำให้หัวใจของปัญญะอ่อนยวบ

ราวกับน้ำแข็งใสที่ถูกแดดแผดเผาจนละลายจมกองน้ำหวาน

ปัญญะเบือนหน้าหนีไปอีกทาง เขาเงียบไปนานก่อนจะหลับตาลงแล้วพูดเสียงเบา "ถ้าผมบอกพี่จนติดเป็นนิสัย หลังจากห้าปี...ผมจะทำยังไง"

...

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

ปัญญะลืมตาขึ้นมาช้าๆ ในดวงตาปรากฏแววแห่งความมุ่งมั่นราวกับตัดสินใจบางอย่างได้แล้ว เขาค่อยๆ หันกลับมาเผชิญหน้ากับศิริณ

"พี่จะดูแลผม จะตามใจผม จะทำให้ผมติดพี่ กลายเป็นคนไม่ได้เรื่องที่ต้องพึ่งพาพี่ไปทุกอย่าง แล้วพี่ก็จะทิ้งผม" มุมปากของปัญญะยกยิ้มเย้ยหยัน "ใครจะไปยอมบอก"

ลึกๆ แล้วไม่ใช่ปัญญะไม่รู้ว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นคืออะไร แต่เพราะตลอดชีวิตของปัญญะ เขาเติบโตมาอย่างหยิ่งทะนง ปัญญะไม่ใช่คนที่พร้อมจะเดินหน้าเรื่องความรักโดยไม่คาดหวังสิ่งตอบแทน เขารู้ตัวดีว่าเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เจ็บแล้วจำ ทั้งยังรู้ว่าตัวเองมีคุณค่ามากแค่ไหน จึงไม่มีทางที่เขาจะเป็นฝ่ายเสนอดตัวก่อน การที่ปัญญะพูดประโยคนี้ออกมาก็ถือได้ว่าเขายอมให้อีกฝ่ายมากแล้ว และจะไม่ยอมไปมากกว่านี้

ศิริณรู้จักนิสัยของปัญญะดี

เพียงแต่...

เขาสะบักสะบอมจากเรื่องราวในอดีตมากเกินไป ความสัมพันธ์ของพวกเขาจึงคลุมเครือคล้ายต่างฝ่ายต่างพยายามรักษาสมดุลอันแสนเปราะบางนี้ไว้ โดยหวังให้มันยาวนานขึ้นอีกหน่อย

"ผมต่างหากที่ติดคุณ" น้ำเสียงของศิริณเต็มไปด้วยกลิ่นอารมณ์อย่างที

ไม่เคยเป็นมาก่อน "พยายามขีดเส้นให้ตัวเอง"

...มาตลอด

ที่พูดว่า 'ห้าปีก็ต้องย้ายกลับ' เขาไม่ได้บอกปณณณ์แต่บอกตัวเอง

เพราะศิริณคิดว่าถ้าได้เลี้ยงปลากับปณณณ์ ปลาดองว่าเริงสไตและ

น่ารักมาก...เหมือนปณณณ์

จะให้เขาทำอย่างไร

ในเมื่ออยู่เต็มอกว่าวันหนึ่งต้องพาพวกมันกลับไปอยู่ในที่ที่เสียเหงา
ตัวตนของเขามีแต่จะทำให้พวกมันค่อยๆ เชื่องซึม จนในท้ายที่สุดเขาต้อง
เปลี่ยนพวกมันกลับไปเป็นโหมดเลี้ยงไว้ดูเล่นเหมือนในอดีต

ศิริณคิดว่าเขารับไม่ไหว

แต่พอปณณณ์พูดกับเขาอย่างเย็นชา 'ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ ถึงขั้นหนีไปนอน
ที่อื่น

ศิริณก็พบว่า...

เขาทนไม่ได้

ตอนที่ถามปณณณ์ว่า 'เอาปลาไปเลี้ยงกับนิลได้ไหม' เขาเตรียมใจเอาไว้
แล้วว่าถ้าในอนาคตจะต้องถูกกรีดลงบนแปลเดิมก็ไม่ใช่ไร...

เดี๋ยวก็หาย

แต่ถ้าคนคนนี้จะต้องหายไปจากข้างกาย...เขาทนไม่ได้

เขากลัวว่าตัวเองจะเป็นความผิดพลาดในชีวิตของคนอื่น แต่เมื่อเจอ
ปณณณ์ เขากลับพบว่าการทำคนคนนี้นั้นหล่นหายโดยที่ต่อไปจะไม่มีอีกฝ่ายอยู่
ข้างเคียงกายนั้นกลายเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่า

หัวใจหวิวหวิวจะหวะน่าเกลียดถึงเพียงนี้ แต่ก็ยังอยากอิงแอบแสงตะวัน
อบอุ่นสักครั้ง

"ก่อนหน้านี้ที่ปณณณ์ถามว่าหึงเหร" ดวงตาสีดำลับที่ท่วมท้นไปด้วย
อารมณ์จึงลึกลงไปในดวงตาของปณณณ์

หัวใจคนมอง...สั่นสะท้าน

"หึง"

และถูกช่วงชิงไปอย่างสมบูรณ์

ศิริณกัมหน้าลงกระซิบ "ไปไหนบอกกันได้ไหม หึงได้หรือเปล่า" น้ำเสียงออกอ่อนเป็นที่สุด "ได้ไหม ปัญณ์"

...

ปัญณ์...เงินจนน้ำตาเอ่อคลอ เขาเม้มปากก่อนกระซิบถาม "พี่รู้ตัวไหมว่ากำลังพูดอะไรออกมา"

ก่อนที่ศิริณจะได้ตอบ ปัญณ์ก็กระซิบถามคอเสื้อศิริณลงมาจับแล้วถอนออกอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหมดจดแดงระเรื่อ เสียงหัวใจเต้นดังตุบๆ

พวกเขาสบตากัน

วินาทีต่อมาศิริณก็เขยคางปัญณ์แล้วก้มลงจูบ

ริมฝีปากของทั้งคู่ค่อยๆ แบนเข้าหากันจนไม่หลงเหลือช่องว่างใดๆ จูบครั้งนี้ไม่ได้แผ่วเบาและรวดเร็วเหมือนครั้งแรก มันเต็มไปด้วยความอ่อนโยนและอ้อยอิ่ง ดุดดิ่งกันและกันอย่างเชื่องช้าคล้ายกับเวลาที่เจอของอร่อยมากๆ แม้อยากจะกินคำใหญ่แต่ก็กลัวจะหมดเร็วเกินไป จึงค่อยๆ ละเลียดกิน แต่ยิ่งกินก็ยิ่งหวาน ยิ่งกินก็ยิ่งกระหาย ความปรารถนาอันเหลวไหลที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกเร่งเร้าให้รสจูบหนักหน่วง ลมหายใจของทั้งคู่ขาดห้วง ปลายนิ้วขาวขุ่นเสื่อของศิริณจนขาวซีด

ศิริณถอนริมฝีปากออก แต่ปลายจมูกยังคงสัมผัสกัน พวกเขาอยู่ใกล้กันมากกว่าทุกครั้ง เสียงหอบหายใจดังสอดประสาน หน้าอกสะท้อนขึ้นลง ความหวานติดอยู่บนริมฝีปากฉ่ำวาว ขนตายาวของปัญณ์สั่นระริกยามซ้อนตาคืนสบกับศิริณ

ริมฝีปากเย็นเฉียบของศิริณที่ปัญณ์ทำให้ร้อนดังเปลวไฟแต่ละลงบนปลายจมูกของเขา รวากับมีผีเสื้อร่อนลงบนกลีบดอกไม้ เสียงทும்ลึกลดเคลียข้างใบหู

"คิดว่าที่ไปวันนี้อันตรายไหม"

ปัญณ์ตอบเสียงเบา "ไม่รู้...ก่อนแต่งงานผมก็ทำ...เรื่องพวกนี้คนเดียวมาตลอด ไม่ได้รู้สึกว่ามันอันตราย" เขาหัวเราะลงเล็กน้อย "ปัญหาอยู่ที่พี่หรือเปล่า"

เพราะพี่เป็นห่วง แค่มดกัดผมพี่ก็ทนไม่ได้แล้ว"

พวกเขาสบตากันอยู่พักใหญ่ ใบหูของศิริณค่อยๆ แดงระเรื่อ เขาตอบเสียงเบาว่า "อืม"

ปัญญ์หลุดหัวเราะ รอยยิ้มสดใสดังดวงตะวันประดับบนริมฝีปาก ในดวงตาทอประกายระยิบระยับเหมือนเกลียวคลื่นในท้องทะเลยามต้องลำแสงสีทอง

หนูปัญญ์ของเขา...

น่ารักมาก

มุมปากของศิริณที่หากไม่ราบเรียบก็โค้งคว่ำอยู่เสมอเวลานักลับขยับยกขึ้นเล็กน้อย

ปัญญ์มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้านิ่งอึ้ง ก่อนจะตระหนักได้ว่าเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นคนคนนี้ยิ้ม และรอยยิ้มนี้ก็ยิ้มให้เขา

เขาคนเดียว

สองมือของปัญญ์ประคองใบหน้าศิริณ รอยยิ้มกรุ้มกริ่มแต่งแต้มบนริมฝีปาก...และปาดแถมลงบนหัวใจคนมอง

"พี่ครับ พี่หล่อจ้ะ" ว่างบปัญญ์ก็ผงกศีรษะขึ้นมาจุ่มพิตที่ริมฝีปากของศิริณ ก่อนจะออกแรงกัดเบาๆ คล้ายลูกแมวเหมียวในวัยที่กำลังคันเขี้ยวทั้งหวานทั้งซน

"อย่ายิ้มแบบนี้ได้ไหม ชนลู่วะ" ชลนที่ทำท่าขมลูก ในมือของเขาถือแก้วกาแฟดำ ปัญญ์ทอดถอนใจด้วยรอยยิ้มพลากรำพึงรำพัน

"คิดถึงแมวที่บ้าน แมวที่บ้านน่ารักมากเลย"

ชลนที่อึ้งไปก่อนจะร้องว่า "อ้อ หนูนิลนะเธอ"

ปัญญ์พยักพยิดหน้า "พูดต่อสิ แกะใจเรื่องศิลปินของแกยังไงนะ"

ชลนที่วางแก้วกาแฟลง เขาถึงกับถอดแว่นตาพลาจปรับสีหน้าให้จริงจังขึ้นมาหลายส่วน "ตอนได้ยินเรื่องของยิหว่า ฉันก็นึกถึงนักปั้นพิกเกอร์ที่ฉันชอบ แก่จำคุณสามก้อได้ไหม"

ปัญญ์พยักหน้า สามก่ที่ซลนที่พูดถึงหมายถึง ก ไก่ เรียงกันสามตัว

"เขาเคยตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกับนิหวมาก่อน พอเกิดอุบัติเหตุ ก็เอาเอไอเข้ามาช่วย แต่สุดท้ายก็หายไปจากวงการฟิกเกอร์เียบๆ" ซลนที่ ซำเลียงมองฟิกเกอร์มากมายที่ตั้งเรียงกันอยู่ในตู้โชว์ด้านหนึ่งของผนังห้อง ก่อนจะเลื่อนสายตามาสบกับปัญญ์

"ฉันเลยลองติดต่อคุณสามก่ไปดู ถาว่าตอนนี้ทำอะไรอยู่ ไม่น่าเชื่อ ผ่านมาหลายปีแล้ว แต่เขายังจำฉันได้" เนื่องด้วยซลนที่ชื่นชอบนักปั้นฟิกเกอร์ คนนี้มาก เขาจึงขอช่องทางติดต่ออีกฝ่ายไว้ "เขาอยู่แถวๆ ซานเมือง วันนี้ฉัน นัดเขาไว้แล้ว แกอยากไปด้วยกันไหม"

ปัญญ์ไม่ได้แปลกใจที่เพื่อนอยากเจออีกฝ่าย ซลนที่เป็นแฟนคลับของ สามก่มาตั้งแต่สมัยที่เขายังไม่ดัง ซลนที่เคยลากปัญญ์ไปเจอนักปั้นฟิกเกอร์ คนนี้ครั้งหนึ่งในงานนิทรรศการเล็กๆ ตอนช่วงขาขึ้นของสามก่ เขากับซลนที่ กำลังง่วนอยู่กับการสร้างบุษบา ซลนที่เลยไม่ได้มีโอกาสแวะไปแสดงความ ยินดีกับศิลปินที่ชอบ ซลนที่ตั้งใจไว้ว่างานจบเมื่อไรค่อยไปหาอีกฝ่าย แต่ ปรากฏว่าหลังสร้างบุษบาเสร็จได้ไม่นาน สามก่ก็เกิดอุบัติเหตุแล้วค่อยๆ หายไปจากวงการ

นี่เป็นเรื่องที่ซลนที่เสียใจมาก แม้จะมีช่องทางติดต่ออีกฝ่าย แต่เขาก็ ลังเลมาโดยตลอด ต้องบอกก่อนว่าสำหรับบางคน การจะติดต่อศิลปินคนโปรด ผ่านช่องทางส่วนตัวนั้นเป็นเรื่องยากลำบากพอๆ กับการสารภาพรักกับ ใครสักคน ดังนั้นเมื่อมีข้ออ้างเรียกความกล้าของตัวเองขึ้นมาแบบนี้ ซลนที่ก็ คว่าโอกาสไว้อย่างไม่ลังเล

ปัญญ์ผงกศีรษะ "งั้นก็ไปกัน นัดไว้ก็โม่งละ"

"เขาบอกว่าไปหาได้ทั้งวันนะ"

ปัญญ์ก้มดูนาฬิกาข้อมือ "งั้นขอเวลาเคลียร์งานแป๊บหนึ่ง" เขาซ้อนตา ขึ้นมองเพื่อนด้วยสีหน้าลำบากใจ "ถามหน่อยสิ ที่เรากำลังจะไปเนี่ยเรียกว่า เลี้ยงอันตรายไหม"

ซลนที่ทำหน้านิ่งคิ้วขมวด "อันตรายตรงไหน เราแค่ไปบ้านของนักปั้น

ฟีกเกอร์ในตำนานเท่านั้นเองนะ"

ปัญญ์ลั้งเลเล็กน้อย แต่พอนึกถึงรอยยิ้มเล็กๆ ของศิริณเขาก็โบกมือ
ในอากาศเรียกหน้าต่างแฮตของอีกฝ่ายขึ้นมา

PUNPUN ♡ : พี่ครับ

PUNPUN ♡ : ผมมีธุระต้องออกไปแถวชานเมืองกับชลนทีนะ

เมื่อปัญญ์อ่านทวนข้อความของตัวเองที่เพิ่งกดส่งไปก็รู้สึกภูมิใจอย่าง
บอกไม่ถูก

เห็นไหม ผมรายงานพี่แล้วนะ!

เด็กคืออย่าบอกใครเชียว!

ตอนที่ศิริณเห็นข้อความของปัญญ์ คิ้วทั้งสองข้างก็ขมวดเข้าหากัน

ความหมายของคำว่า 'ธุระ' มันกว้างเกินไป

เมื่อคืนศิริณยังไม่แน่ใจว่าปัญญ์พูดเล่นหรือพูดจริงที่ไม่รู้ว่าแบบไหนคือ
เสียงอันตราย แต่ตอนนี้ศิริณแน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายประเมินสถานการณ์ไม่เป็น
ซึ่งคนที่อยู่ข้างกายก็น่าจะไม่ต่างกัน

บรรยากาศรอบตัวของศิริณในห้องแต่งตัวจู่ๆ ก็เย็นเยียบจนเจ้าหน้าที่
คนอื่นรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ศิริณหยิบสมาร์ตโฟนมาพิมพ์ถาม
อีกฝ่ายว่าธุระที่วานี้คืออะไร ก่อนจะเรียกแอปพลิเคชันติดตามคอนแทกเลนส์
ของปัญญ์ขึ้นมา

คืนนี้กลับบ้านไปคงต้องคุยกันหน่อย

บทที่ 36

กกก

ชลนทีกับปัญญยืนอยู่หน้าห้องพักบนชั้นห้าของอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งในแถบชานเมือง ชั้นนี้แปลกกว่าชั้นอื่นตรงที่ทั้งชั้นมีประตูห้องแค่บานเดียว

ชลนทีกอดกริ่งตรงหน้าประตู เสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังลอคออกมาจากลำโพง

"ใคร"

ถึงชลนทีจะขึ้นชอบคิดปิ่นคนนี้มาก แต่เขาก็ไม่ได้ใช้ชื่อจริงกับอีกฝ่าย "น้ำครับ ที่บอกจะมาพบคุณ"

"อ้อ คุณน้ำ เขียว" สิ้นเสียงของสามกอบานประตูก็เลื่อนเปิดออก ชลนทีกับปัญญสบตากันแวบหนึ่งก่อนจะเดินเข้าไปด้านใน

เอฟเฟกต์จากภาพกราฟิกทำให้ภายในห้องที่กินพื้นที่เกือบทั้งหมดของชั้นห้าราวกับจมอยู่ใต้บึงลึกในป่าลับ สไตล์ของเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คล้ายกับว่าเจ้าของห้องเจอเฟอร์นิเจอร์ชิ้นไหนถูกใจก็ซื้อมาตั่งแบบไม่คิดอะไร อีกทั้งยังมีสัตว์น้ำสีเขียวหน้าตาพิลึกมากมายพากันแหวกว่ายไปมา

ภาพตรงหน้าใกล้เคียงกับหนังสยองขวัญถึงเจ็ดในสิบส่วน

ปัญญกวาดตามองเฟอร์นิเจอร์ทีละชิ้น เขาพบว่าบางชิ้นเป็นของมีมูลค่า นับว่านักปั้นฟิกเกอร์ในตำนานคนนี้น่าหลงใหลหายไปตามวงการก็ยังมีชีวิตที่ร่ำรวย

ชลนทีสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นปลาไหลหน้าตาเจ้าเล่ห์ตัวหนึ่งจ้องใจว้ายเฉียดพวกเขา ก่อนจะพุ่งไปทางอื่น

"ไม่ได้เจอคุณน้ำตังนาน" เสียงของสามกอดดังออกมาจากห้องที่อยู่ด้านในสุด ก่อนที่รภะจะพาร่างของชายคนหนึ่งออกมา เพราะเป็นรภะเซ็นรุ่นล่าสุดที่เพิ่งวางขายในท้องตลาด ยามเคลื่อนที่จึงแทบไม่มีเสียงใดๆ

ปัญญกับชลนทีมองคนตรงหน้า รูปลักษณ์ของสามกอดในตอนนี้อันแตกต่างจากภาพในความทรงจำของพวกเขาเป็นอย่างมาก ชายรูปร่างผอมสูงท่าทางคล่องแคล่วในวันวานกลายเป็นชายร่างท้วม หน้าผากเถิกสูง ผมนบสีระบาง

ชลนทีรีบเดินไปหาอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มประหม่าปนเขินอายเล็กน้อย "ไม่คิดว่าคุณจะยังจำผมได้จริงๆ นะ"

สามกอดยิ้มกว้างจนดวงตาหยีโค้ง "คนที่ซื้อผลงานตอนที่ฉันยังไม่ดังแล้วร้องให้ขนาดนั้น ฉันจะลืมได้ยังไง"

"เสียใจด้วยกับสิ่งที่เกิดขึ้นครับ" ชลนทีพูดอย่างจริงจัง "คุณบอกว่าจะไม่ยอมแพ้ จะทำผลงานออกมาให้ได้ ผมก็อยากบอกคุณว่าเมื่อไรที่คุณพร้อมจะวางขายฟีกเกอร์อีกครั้งผมก็พร้อมจะซื้อ"

สามกอดหัวเราะเบาๆ ก่อนส่ายหน้า "ฉันคงไม่ได้ทำแล้วละ แ่งงานที่ฉันทำตอนนี้ก็ล้นมือแล้ว หรือเธอสนใจจะอุดหนุนงานใหม่ของฉันละ"

ดวงตาของชลนทีเป็นประกายขึ้นมาทันที สามกอดผายมือไปยังห้องที่เขาเพิ่งออกมา ก่อนจะค่อยๆ บังคับรถเข็นให้เคลื่อนไปยังทิศทางนั้น ปัญญจึงใจเดินตามหลังคนทั้งคู่ไปช้าๆ เพื่อสร้างระยะห่างให้เพื่อนรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น มือข้างหนึ่งของปัญญล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงสแล็คส์ ท่าทางของเขาประหนึ่งคุณชายผู้เกียจคร้าน

เมื่อปัญญเดินเข้าไปในห้องก็พบว่าผนังห้องทั้งสี่ด้านถูกทำเป็นชั้นวางของจากไม้กระดานแผ่นยาว บนชั้นมีกล่องพลาสติกใสบรรจุดวงตาหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่ดวงตาของมนุษย์ไปจนถึงดวงตาของสัตว์ประหลาดในเทพนิยาย ดวงตาที่ดูราวกับมีชีวิตเหล่านี้คล้ายกำลังจ้องมองผู้มาเยือน

ให้ความรู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก

หัวข้อของปัญญ์กดลงเล็กน้อย เพราะอยู่ในห้องของคนอื่นปัญญ์จึงเลือกที่จะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาปิดฟังก์ชันการแสดงเอฟเฟ็กต์บนคอนแทกเลนส์

เขาเงยหน้าขึ้นมองภาพตรงหน้าอีกครั้ง แล้วก็พบว่าดวงตานับร้อยคู่ยังคงปรากฏอยู่บนพื้นวางของเหมือนเดิม

ของจริง

งานใหม่ที่สามกอกพูดถึงเมื่อครู่นี้คือการทำดวงตาปลอม

ปัญญ์แสร้งทำเป็นกดพิมพ์ข้อความบนสมาร์ตโฟนอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองสายตาสำรวจรอบๆ เขาเห็นเพื่อนตัวเองกำลังตั้งใจฟังสามกอกอธิบายเกี่ยวกับหุ่นยนต์หน้าตาแปลกประหลาดตัวหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมห้อง

"เจ้านี่นะคอยช่วยฉันจับลูกตา คอยช่วยขัด ช่วยเจียให้ ถ้าไม่มีเจ้านี่คนมือเดียวอย่างฉันก็ทำงานนี้ไม่ได้หรอก..." สามกอกอธิบายให้ซลนที่ฟังอย่างออกรส ช่างๆ หุ่นยนต์หน้าตาประหลาดเป็นเครื่องพิมพ์สามมิติ

ปัญญ์ไม่ได้เดินเข้าไปร่วมวงสนทนา เขาค่อยๆ เดินสำรวจดูดวงตาในขวดแก้วบนชั้น โดยเริ่มจากชั้นที่อยู่ใกล้ที่สุด ปัญญ์สังเกตเห็นว่าเส้นเลือดฝอยรอบๆ ดวงตานูนขึ้นมาเล็กน้อย มันดูมีมิติเสียจนแวบหนึ่งปัญญ์อดคิดไม่ได้ว่านี่อาจเป็นดวงตาของจริง

ปัญญ์ไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับงานปัจจุบันของสามกอก เทคโนโลยีที่ใช้ในการสร้างหุ่นยนต์พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้งานศิลปะที่เกี่ยวข้องพัฒนาตามไปด้วย

ปัญญ์เดินดูดวงตาบนชั้นอื่นๆ จนกระทั่งไม่มีอะไรน่าสนใจแล้วเขาก็ตั้งใจว่าจะเดินไปเข้าร่วมวงสนทนาที่มุมห้อง แต่ในจังหวะที่ปัญญ์เดินผ่านโต๊ะทำงานของสามกอกซึ่งอยู่ห่างจากวงสนทนาไปเพียงห้าก้าว สายตาก็พลันเลื้อยไปเห็นภาพบนหน้าจอแท็บเล็ตที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ปัญญ์รู้สึกคุ้นหน้าหญิงสาวในรูปอย่างบอกไม่ถูก และวินาทีต่อมาชื่อของ 'เมษา' ก็แวบขึ้นมาในสมอง

ทำไม...ภาพถ่ายของเมษาถึงมาอยู่ที่นี่

ปัญญ์ไล่สายตาไปมองดวงตาที่ว่างอยู่ในกล่องพลาสติกใสข้างแท็บเล็ต ก่อนจะเลื่อนสายตากลับไปยังภาพถ่ายของเมษาอีกครั้ง เขาพบว่าสี่ของดวงตาปลอมในกล่องพลาสติกใสมีสีเดียวกับสีดวงตาของเมษาในภาพถ่าย ชายหนุ่มซ้อนตาขึ้นมองชนที่กับสามกอกที่กำลังหันหลังให้เขาแล้วพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ปัญญ์รู้สึกถ้าถ่ายรูปจากคอนแทกเลนส์จะเสี่ยงเกินไป จึงเลือกที่จะใช้สมาร์ตโฟนที่อยู่ในมือแทน เขาถือนั่นในองศาที่เหมือนกำลังพิมพ์ข้อความ ปัญญ์ซ้อนตามองสองคนตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าทั้งคู่ยังอยู่ในท่าเดิม ปัญญ์ก็ขยับสมาร์ตโฟนตั้งขึ้นเล็กน้อยก่อนจะ...

แกร็ก

ปัญญ์รีบลดสมาร์ตโฟนลง แล้วสร้างทำเป็นก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อความด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ฝ่ามือของเขาขึ้นไปด้วยเหงื่อ ในหูได้ยินเสียงหัวใจเต้นดังตบๆ เมื่อเขาเหลียวมองอีกฝ่ายทางหางตา ก็เห็นว่าสามกอกกำลังหยิบอะไรบางอย่างขึ้นมาให้ชนที่ดูปัญญ์เลยริมฝีปากพลางเลื่อนสายตากลับมาจดจ่ออยู่กับสมาร์ตโฟนราวครึ่งนาที และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าสามกอกกำลังหมุนรถเข็นหันมาทางตน

"คุยเพลินจนลืมไปเลยว่าคุณน้ำพาเพื่อนมาด้วย"

รถเข็นคันนี้เสียบเกินไป

ปัญญ์ส่งยิ้มให้อีกฝ่าย "ตามสบายเลยครับ ผมขอตัวเคลียร์งานก่อน มีปัญหาดังแต่เมื่อกี้แล้ว"

สามกอกไม่ได้มีท่าทีแปลกใจเพราะก่อนหน้านี้เขาเห็นปัญญ์ยืนก้มๆ เงยๆ พิมพ์ข้อความบนสมาร์ตโฟนอยู่จริงๆ นักบั่นฟีกเกอร์ในตำนานที่ไปทีเก๊าอีหลังโต๊ะทำงาน ก่อนจะพูดอย่างใจกว้าง "นั่งตรงนี้ก็ได้อะ จะได้ทำงานสะดวกหน่อย หายากนะคนที่ยังทำงานบนสมาร์ตโฟนเนี่ย"

ปัญญ์ยิ้มน้อยๆ "ตั้งแต่มีข่าวคนโรคจิตแอบสะกดรอยตามผู้หญิงจากท่าทางการใช้ปั๊มเสมือนในอากาศ ผมก็ติดใช้สมาร์ตโฟนจนชิน"

สามกอกทำท่าเหมือนนึกถึงข่าวนี้ขึ้นมาได้ ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ "จริงด้วย คนสมัยนี้โรคจิตขึ้นทุกวัน แต่เอาเถอะ งานที่ฉันทำอยู่ตอนนี้ก็ไม่ได้"

ต่างอะไรกับคนโรคจิตเท่าไร"

ชลนทีรีบโบกมือ "ไม่เลยครับ งานของคุณสำคัญมาก สมัยนี้ผู้ผลิตหุ่นยนต์พยายามสร้างหุ่นยนต์ให้มีบุคลิกเหมือนมนุษย์เพื่อสร้างความสบายใจให้กับผู้ที่มาใช้บริการหุ่นยนต์..."

สามกอหัวเราะหึๆ ในลำคอ "สร้างความหวาดผวานะสิไม่ว่า มองแค่แวบแรกก็รู้แล้วว่าเป็นหุ่นยนต์ หุ่นยนต์นางพยาบาลที่โรงพยาบาลยังติดตามฉันจนถึงทุกวันนี้"

ปัญญาชี้ไปที่กล้องดวงตาซึ่งวางอยู่ข้างแท็บเล็ต "แต่ดวงตาพวกนี้คุณทำออกมาเหมือนของจริงมาก ถ้าผมเห็นมันวางอยู่เดียวๆ คงคิดว่าเป็นดวงตาของคนจริงๆ คุณทำได้เหมือนมากครับ"

สามกอจิกยิ้มว่า "ฉันใช้เทคนิคที่ได้มาจากตอนปั้นฟิกเกอร์นะ" เขากวาดตามองไปรอบๆ ห้อง "พูดตามตรงฉันชอบทำดวงตาของสัตว์มากกว่า" ว่าจบสามกอก็บังคับรถเข็นพาชลนทีไปดูดวงตาของสัตว์ที่วางเรียงอยู่บนชั้นตรงมุมหนึ่ง แต่ตำแหน่งของมันดันมองเห็นโต๊ะทำงานพอดี

ปัญญาก็ม้วนหน้าลงพิมพ์ข้อความส่งไปให้ชลนที

ปัญญา: ฉันอยากถ่ายรูปโต๊ะทำงานของเขา

พอปัญญาส่งข้อความไปแล้ว เขาก็เลื่อนสายตาไปมองเพื่อน ท่าทางของชลนทีที่มีต่อสามกอยังคงเหมือนเดิม ชลนทีชวนสามกอคุยอีกเล็กน้อย ก่อนจะผายมือไปยังชั้นที่อยู่ในทิศทางที่พวกเขาต้องหันหลังให้กับโต๊ะทำงาน

"นั่นดวงตาคนหรือดวงตาสัตว์ครับ สีสวยมาก เหมือนว่าคุณจะวาดตาลงไปในนั้นด้วยหรือเปล่า" ชลนทีถาม

"โอ้ นั่นเป็นดวงตาของตัวการ์ตูนตัวหนึ่งนะ"

ล้อรถเข็นค่อยๆ เคลื่อนหมุนตรงไปยังทิศทางนั้น

ปัญญารีบอาศัยจังหวะนี้กดถ่ายรูปบนโต๊ะทำงานของสามกอทันที!

หลังจากได้รูปแล้วปัญญาก็ทำที่เป็นหน้านินวักขมวด เขาแสวงพิมพ์

ข้อความอีกพักหนึ่ง ก่อนจะเก็บสมาร์ทโฟนใส่กระเป๋าทางเกงแล้วเดินตามคนทั้งคู่ไป

"อันนี้เป็นดวงตาของมังกร เวลาฉันทำงานพวกนี้จะทำเก็บไว้ให้ตัวเองชุดหนึ่ง ชอบสะสมนะ แต่กลายเป็นว่าลูกค้าได้มีอะไรส่งมาให้ด้วย ถ้าคุณน้ำสนใจละก็ ติดต่อฉันมาได้ทุกเมื่อเลยนะ"

ชลนทีแสดงท่าทีกระตือรือร้น "ผมมีตัวละครที่สร้างขึ้นเองอยู่หลายตัวเดี๋ยวจะลองกลับไปดูว่าตัวไหนน่าสนใจที่สุดครับ"

สามกอมงกศิริชะอย่างอารมณ์ดีก่อนจะทอดถอนใจ "โชคที่ที่ฉันยังเหลือมือขวาเอาไว้ทำงานที่รัก แถมยังมีคนรู้จักแนะนำให้มาทำงานสายนี้ ไม่อย่างนั้นละก็ฉันคงได้ไปนอนข้างถนนคอยดูงานตัวเองถูกเอไอแซงหน้าสักวันแน่"

ปัญญ์ที่เดินเข้ามาร่วมวงสนทนาได้ยื่นประโยคนี้พอดิ "คนรู้จักเป็นคนแนะนำให้มาทำงานสายนี้หรือครับ"

สามกอมงกศิริชะ "ใช่ ดวงตาเกิดขึ้นในท้องนี้ก็เป็นลูกค้าที่เขามาหาให้ฉัน" สามกอมิสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย "ส่วนใหญ่เป็นดวงตาของมนุษย์นะ ใจยากจะปฏิเสธ แต่เรื่องปากท้องก็สำคัญ"

ปัญญ์เลิกคิ้ว "ลักลอบทำใช่ไหมครับ"

คำว่า 'ลักลอบ' ของปัญญ์อีกนัยหนึ่งหมายถึงเป็นงานผิดกฎหมาย สมัยนี้ถ้าจะสร้างหุ่นยนต์ที่มีรูปลักษณะเหมือนมนุษย์ต้องยื่นเรื่องกับทางรัฐบาล และจะต้องได้รับการอนุมัติเสียก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการนำหุ่นยนต์ไปใช้ในทางที่ผิด

สามกอรีบโหมกมืออย่างร้อนรน "ไม่ๆ แค่ลำบากใจ" เขาเลื่อนสายตาไปมองชลนที "เอาเป็นว่าตอนนี้ฉันมีความสุขดี ชอบคุณคุณน้ำมากที่ยังคิดถึงกันอยู่ เธอเป็นแฟนคลับกลุ่มแรกของฉันเลย" สามกอมคลี่ยิ้มบาง เป็นรอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความเศร้าสร้อยเล็กน้อย "ชีวิตคนเราพลิกผัน ใครจะไปคิดว่าบ้านปลายชีวิตฉันจะเหลือแค่มือขวาอย่างเดียวที่ใช้งานได้ปกติ ไม่รู้ว่าจะทำดวงตาพวกนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน นี่ก็เริ่มปวดข้อมือแล้ว จำไว้นะ ถ้ามีอะไรที่อยากทำละก็อย่าลังเล ลงมือทำทันที!"

ชลงที่ยิ้ม "ครับ"

"เขาต้องรับงานผิดกฎหมายแน่ๆ" ชลงที่พูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ฉันพยายามหลอกถามสามกอลหลายอย่าง ดูเหมือนภูมิหลังของเขาจะคล้ายกับยิหว่า ฐานะทางบ้านไม่ได้ร่ำรวย ไม่ได้จบจากสถาบันศิลปะ แต่มีพรสวรรค์"

ตอนนี้พวกเขานั่งอยู่ในรถ กำลังเดินทางกลับ

ปัญญาเปิดรูปที่เขาถ่ายขึ้นมากลางอากาศ "ไหนจะรูปเมษาบนโต๊ะทำงานอีก สีของดวงตาบนโต๊ะเหมือนกับสีดวงตาของเมษาเลยนะ มันหมายความว่ายังไงกันแน่"

ชลงที่มองรูปภาพตรงหน้าอย่างละเอียดก่อนจะชี้ไปที่กระดาดาสติกเกอร์สีขาวเล็กๆ ที่แปะอยู่บนโต๊ะไม่ไกลจากกล่องใส่ดวงตา

ปัญญาขยายรูปตรงจุดที่ชลงที่ชี้ทันที แม้ข้อความบนสติกเกอร์จะถลอกไปบ้างแต่ก็ยังอ่านออก

'สุสานหวนคืน'

"แกเคยได้ยินไหม" ปัญญากล่าว

ชลงที่ส่ายหน้า "ฉันจะลองให้บุษบาตรวจสอบเรื่องนี้ รวมถึงเรื่องที่ว่า มีศิลปินคนไหนมีภูมิหลังคล้ายสองคนนี้บ้าง" ชายหนุ่มมีสีหน้ายิ้มแย้มเล็กน้อย "ฉันรู้สึกว่เรื่องราวทั้งหมดอาจจะถูกวางแผนไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะพวกเราจะตัดสินใจลงมือสร้างบุษบาแล้ว"

ปัญญาโน้มตัวไปหาเพื่อน "สิ่งที่ต้องทำในตอนนี้คือทำยังไงก็ได้ให้เข้าถึงตัวเมษาโดยที่ไม่เป็นจุดสนใจ"

ดวงตาเบื้องหลังกรอบแว่นสีเงินของชลงที่ฉายแววลุ่มลึก "ฉันคิดว่าพอมีวิธี"

ตอนที่ศิรินทร์กลับมาจากปฏิบัติการภาคสนามก็ถูกชวนกับจรัลเรียกเข้าไป

คุยในห้องอเนกประสงค์ 'ไฟล์เอกสารรายงานหลายชุดถูกชินวินเรียกขึ้นมาในอากาศ ศิริณกวาดตาอ่านที่ละแผ่นพลงฟังจรัลพูดไปด้วย

"ฝ่ายสืบสวนช่วยกันสืบค้นแฟ้มคดีเก่า นี่เป็นคดีทั้งหมดที่ผู้ก่อเหตุถูกชักจูงให้ลงมือก่อเหตุในรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่เจ้าหน้าที่สืบสวนไม่สามารถสืบหาตัวคนชักจูงได้"

ชินวินมีสีหน้าเคร่งเครียด "ฉันเอาคดีพวกนี้มาเปรียบเทียบให้นายดูว่าถ้าสามีของนายไม่ได้เข้าไปในศาลาปลัดเบื่องความเกลียดชังล่ะก็ พวกเราจะไม่มีทางคลำเจอหางของคนที่อยู่เบื้องหลังได้เลย ที่ฉันไปหาเหนือฟ้าก็เพราะได้ข้อมูลจากนายว่าเขาคือคนที่คุณปัญญาเคยเจอที่ศาลา ถึงฉันจะให้จิตแพทย์ช่วยเหนือฟ้าให้มีเวลาได้อยู่กับตัวเองตามที่เขาต้องการ แต่ฉันก็ทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้ถ้าคดียังไม่ถูกปิด" ชินวินสบตากับศิริณ "บอกตรงๆ คุณปัญญาของนายน่าสงสัยมาก แต่ฉันก็ไม่มีหลักฐานอะไรจะมากล่าวหาเขาได้ ถ้าเรื่องของคุณปัญญาเป็นความบังเอิญทั้งหมด ไม่มีอะไรแอบแฝงจริงๆ ฉันก็คิดว่าเขาควรระวังตัวไว้หน่อย เพราะความบังเอิญของคุณปัญญาทำให้หน่วยงานพิเศษพอจะคลำหางคนที่อยู่เบื้องหลังได้แล้ว"

ศิริณเข้าใจความหมายแฝงของชินวินดี สามสี่ปีที่ผ่านมานี้ในหน่วยงานพิเศษไม่มีคนเข้ามาทำงานใหม่หรือลาออก อีกทั้งไม่มีใครแต่งงาน พวกเขาวิ่งุ่นสะสางคดีอย่างคนตาบอด จนกระทั่งปัญญปรากฏตัวขึ้นในฐานะคู่สมรสของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานพิเศษ

"เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณ" ศิริณพูดเสียงเรียบ

หลังจากที่ศิริณเดินออกมาจากห้องอเนกประสงค์ เขาก็ตรงไปยังห้องทำงานของผู้บังคับบัญชา ก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายไม่อยู่เหมือนอย่างเคย

ศิริณตัดสินใจโทรหาณพล แต่รอสายได้ไม่กี่วินาทีสายก็ถูกตัด

และในจังหวะที่ศิริณหมุนตัวหันหลังให้ประตูห้องของผู้บังคับบัญชา ข้อความจากส่วนกลางก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า

'ตารางงานของคุณมีการเปลี่ยนแปลง กรุณาเข้าไปตรวจสอบ'

ศิริณยกมือขึ้นแตะปุ้มเสมือนบนอากาศ เขาพบว่าอาทิตย์หน้าทีม A กับ ทีม C ต้องไปช่วยคุ้มกันรถขนส่งยุทธโภภณ์ปลดประจำการของกองทัพอากาศได้เข้าสู่คลังสรรพาวุธส่วนกลาง

คลังอาวุธปลดประจำการของกรมสรรพาวุธเปิดแล้ว

ดวงตาของศิริณเย็นเยียบ ก่อนจะค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลเมื่อเห็นข้อความจากใครบางคน ศิริณกดเปิดหน้าต่างแชตของปัญณ์ อีกฝ่ายส่งรูปตัวเองในผ้ากันเปื้อนถ่ายคู่กับพินท์และนิลในห้องครัวมาให้ นิลอยู่ในชุดพ่อครัว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครเป็นคนซื้อให้

PUNPUN ♡ : ปลาเก๋าแดงนึ่งซีอิ๊วรอพื่ออยู่

สามีนี่คือรักแรกพบครับ 2
สามหนึ่งสองหนึ่ง เขียน

จำนวน 360 หน้า
ราคา 439 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3229-9

ภาพประกอบ ชางกู่สิง (苍颉行)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ความสัมพันธ์ระหว่าง 'ปัญญ์' และ 'ศิริณ' พัฒนาไปอีกชั้น
ความรักที่เชื่อมประสานด้วยอุดมการณ์ปล้นแบ่งบานท่ามกลางยุคแห่งเทคโนโลยี
ชีวิตแต่งงานของคู่รักชาวใหม่ปล้นดูเหมือนจะราบรื่นและเป็นไปในทางที่ดี
แต่เมื่อเหตุการณ์อาชญากรรมทางเทคโนโลยีทวีความรุนแรงมากขึ้นอย่างไม่อาจหยุดยั้ง
ศิริณกับปัญญ์จึงต้องจับมือกันค้นหาความจริงและเปิดโปงผู้ที่อยู่เบื้องหลัง
ทว่ายิ่งค้นหามากเท่าไร ไฉนสิ่งทีคลี่คลายกลับกลายเป็นว่ามีความเกี่ยวเนื่องกัน
เรื่องราวอันซับซ้อนที่ซ่อนภูมิหลังอันแสนมืดมนของศิริณค่อยๆ เผยออกมา
จนถึงวันนี้ชีวิตที่เคยโดดเดี่ยวจนแทบจะไร้ค่า ก็มีใครอีกคนเข้ามาโอบกอดเอาไว้
ใครอีกคนที่เป็ครั้งแรกหนึ่งของหัวใจและชีวิตที่เหลืออยู่ต่อไปของเธอ

Warning: violence, mental and emotional abuse,
bullying, murder, death, blood, coercion

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3229-9

9 786160 632299

ราคา 439 บาท